

naar de blive satte i den Stand, de have været i tidligere. Jeg vil derfor haabe, at det af Finansudvalget udtalte Ønske maa medføre, at de Ministre, under hvis Resort denne Bygning hører, ville tage Spørgsmaalet op og søge at virke hen til, at Bygningen ikke bliver nedreven, men tværtimod bliver ført tilbage til sin oprindelige smukke Skikkelse. Det maatte dog vistnok betragtes som en Vandalisme, hvis man, uden at gøre Skridt til at beholde den, fandt sig i, at den blev nedreven. Jeg skal derfor anbefale dette Ønske til de ærede Ministres velvillige Overvejelse.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen):

Foranlediget ved de Bemærkninger i Betænkningen, der angaa den gamle Fattiggaard i Helsingør, skal jeg paa min fraværende Kollega Kultusministerens Vegne sige et Par Ord. Udvalget henstiller i Betænkningen, at den eller de Ministre, der maatte have Indflydelse paa Sagen, ville tage under velvillig Overvejelse, hvad der kan gøres og bør gøres for at bevare denne interessante Bygning fra Middelalderen. Naar Udvalget fremsætter denne Henstilling, er det en Selvfølge, at Ministeriet ogsaa virkelig vil tage under Overvejelse, hvad der kan og bør gøres i saa Henseende, men jeg er dog noget tilbøjelig til at tro, at man overvurderer Betydningen af den gamle Fattiggaard. Ærede Medlemmer, som have set denne Bygning, ville erkende, at den ser skrækkelig ud, rent ud sagt, og det samme siger jo ogsaa Nationalmuseet i sin Erklæring, naar det der hedder, at den i sin nuværende Forfaldstilstand frembyder et sørgeligt Skue, som kun tillader den med ældre Bygningskunst fortrolige at ane, at der bag det nu skamskændede Ydre skjuler sig værdifulde Rester af god gammel Arkitektur. Bygningen ser meget daarlig ud, og den er ikke noget arkitektonisk Hele. Den er for øvrigt heller ikke fra Middelalderen, idet den neppe er ældre end Tiden omkring Aar 1500. Saa vidt man kan skønne, er det ældste af den den Bygning, som Klosteret fik Tilladelse til at anvende til Sygehuse for fattige skibbrudne, og den er fra 1516. Denne Bygning er saa efterhaanden bleven udvidet ved Tilbygninger og Forhøjelser; i 1636, tror jeg, det var, blev der saaledes bygget en hel Del til ovenpaa. Der er altsaa paa ingen Maade Tale om noget arkitektonisk Hele, og dernæst er Bygningen skamskændet ved, at man i Tidens Løb har brudt Huller gennem

Muren, sat Vinduer ind og i det hele taget behandlet den temmelig frit. Jeg tør derfor ikke tro, at denne Bygning, som jeg selv har set, ligesom jeg i sin Tid har set Helligaandshuset i Randers, da det blev restaureret, paa nogen Maade kan komme til at frembyde et saa godt Resultat som dette, medmindre man da vil bygge det helt om, saa kan man naturligvis altid faa noget pænt og smukt ud deraf. Man vil nu tage under Overvejelse, om det er Umagen værd, og om man ikke opnaar et bedre og smukkere Resultat ved at lade Bygningen helt forsvinde. Hvis man tager den helt bort, og der ikke bliver opført nogen moderne Bygning i Stedet, vil man nemlig opnaa, at det store og overmaade smukke Bygningskompleks, som vi nu have i Marieklostret, og som vor Samtid har Ære af at have restaureret, kommer til at ligge ganske anderledes frit, end det nu ligger. Naar Staten vil give 26,000 Kr. for at faa det Ydre og Kommunen 21,000 Kr. for at faa det Indre af Karmeliterklostret restaureret, benægter jeg ikke, at man kan faa en Bygning, som ganske anderledes end nu tager sig ud som en gammel Bygning, og en Bygning, som ogsaa kan blive til Nytte for Kommunen, men det er et Spørgsmaal, om den i Virkeligheden er det Offer værd, og det er et Spørgsmaal, om vi ikke gavne Fortiden mere ved at lade den gamle Fattiggaard forsvinde, saaledes at Marieklostret kommer til at fremtræde i sin fulde Skønhed. For Øjeblikket ligger Sagen imidlertid i Byraadets Haand. Byraadet har jo Ret til at rive Bygningen ned, men det har ogsaa Ret til at beslutte, at den skal blive staaende. Naar Ministeriet ikke tidligere har stillet Forslag om at tage Sagen op og navnlig ikke om at restaurere Bygningen, har det dels haft sin Grund i, at man havde andre Restaurationer for, som vare langt vigtigere, og som krævede mange Penge, dels ogsaa været foranlediget ved, at det har stillet sig tvivlsomt for Kultusministeriet, om man overhovedet burde bevare Bygningen. Naar nu Udvalget her ligesom det ærede Medlem, der sidst talte, mener, at Sagen bør overvejes, saa vil den selvfølgelig blive overvejet, og der vil i alt Fald ikke fra Ministeriets Side blive foregrebet noget.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Det kunde være fristende at modtage den Indbydelse til en Drøftelse af den finansielle Stilling, som Udvalgets højtærede Ordfører gav, men vi vare jo allerede no-